

РЕШЕНИЕ

№ 408

гр. Пловдив, 15.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Георги В. Чамбов Въззивно търговско дело № 20225001000277 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от „С.Б.“ ЕООД против решение № 260065 от 01.03.2022 г., постановено по търг. дело № 185 по описа за 2020 г. на П.о. съд, с което е отхвърлен предявения иск с правно основание чл.627 ТЗ от „С.Б.“ ЕООД против М. М. М. и Т. П. М., за солидарното им осъждане да заплатят на ищеца сума в размер на 100000 лв., като частичен иск от 2 632 200 лв., представляваща обезщетение за причинените вреди в резултат на бездействието им, в качеството си на управители да заявят неплатежоспособността на „З.И.“ ЕООД в 30-дневния срок след настъпването ѝ, като неоснователен, и с което „С.Б.“ ЕООД е осъдено да заплати на основание чл.38, ал.2 от ЗА на адв. ОЛ. АТ. ДЖ. от САК и на адв. СТ. ИВ. С. от САК П. по 3530 лева, на всеки от тях, ведно с ДДС върху сумите.

Във въззивната жалба се поддържа становище, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Искането е решението да се да се отмени и да се постанови друго, с което да се уважат изцяло предявените искове, като на дружеството да се присъдят сторените по делото разноски пред двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от

ответниците М. М. М. и Т.П. ММ., които чрез процесуалните си представители оспорват въззивната жалба, изразявайки становище, че обжалваното решение е правилно. Молят това решение да се потвърди, като на представляващите ги безплатно процесуални представители се присъдят адвокатски възнаграждения за това производство.

Пловдивският апелативен съд разгледа въззивната жалба, съобразно с изложените оплаквания и възражения на страните и прие:

Производството пред П.о. съд е образувано по предявени от „С.Б.“ ЕООД против М. М. М. и Т. П. М., субективно пасивно съединени иски за осъждане на ответниците да заплатят солидарно на дружеството сумата от 100 000 лв., като частичен иск от 2 632 200 лв., представляваща обезщетение за причинени вреди в резултат на бездействието им, в качеството си на управители да заявят неплатежоспособността на „З.И.“ ЕООД в 30-дневния срок след настъпването ѝ.

Исковете се основават на следните, безспорно установени по делото факти:

По силата на сключен на 14.02.2017 г. договор за доставка, „С.Б.“ ЕООД е доставило на „З.И.“ ЕООД семена и продукти за растителна защита на стойност 2 980 513 лева, която не е била заплатена и кредиторът се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение и изпълнителен лист за тази сума срещу получателя на стоката.

Тъй като по образуваното изпълнително производство не било открито имущество на длъжника, вземането отново останало неудовлетворено и кредиторът „С.Б.“ ЕООД подал молба за откриване на производство по несъстоятелност

С решение № 618 от 10.12.2019 г. по т. д. № 577/2019 г. на П.о. съд, по отношение на „З.И.“ ЕООД е било открито при условията на чл. 630, ал. 2 ТЗ производство по несъстоятелност, като за начална дата на неплатежоспособността е определена датата 31.12.2016 г., наложена е обща възбрана и запор върху имуществото на дружеството, назначен е временен синдик.

Производството е иницирано от кредитора „С.Б.“ ЕООД по реда на чл. 625, ал. 1 ТЗ. Вземанията на този кредитор – неплатена цена и неустойка, произтичащи от доставка на семена и продукти за растителна защита по договора от 14.02.2017 г., са били предявени в производството по несъстоятелност и включени в списъка на приетите вземания, но са останали неудовлетворени, поради липсата на имущество в масата на несъстоятелността. В хода на производството по предявения иск по чл. 627 ТЗ, с решение № 260047 от 11.02.2021 г. по т.д. несъст. № 577 от 2019 г., П.о. съд е прекратил производството по делото на основание чл. 735, ал. 1, т. 2 ТЗ, постановил е заличаване от търговския регистър на основание чл. 735, ал. 2 ТЗ на „З.И.“ ЕООД в несъстоятелност, прекратил е правомощията на синдика

и е прекратил на основание чл. 738 ТЗ действието на наложената обща възбрана.

Искът на кредитора „С.Б.“ ЕООД е предявен срещу М.М. или Т.М. - съдружници и управители на дружеството „З.И.“ ЕООД до 10.02.2017 г., когато в търговския регистър е вписано прехвърляне на дяловете на дружеството в полза на П.М.М., който става едноличен собственик и управител. Позовавайки се на приетото по делото за откриване на производство по несъстоятелност на „З.И.“ ЕООД вземане, ищецът твърди, че от 31.12.2016 г. това дружество е изпитвало сериозни финансови затруднения и фактически не е било в състояние да се разплати с всички свои кредитори. Неподаването от управителите на дружеството към онзи момент - М.М. или Т.М. на молба за откриване на производство по несъстоятелност, в 30-дневния срок от настъпване на неплатежоспособността, каквото задължение имат по закон посочените лица, е обусловило правният интерес на ищеца от предявяване на иск за вреди срещу ответниците по реда на чл. 627 от ТЗ.

От изложеното дотук може да се изведе наличието на кумулативно изискуемите предпоставки, както и правния интерес на ищеца за предявяване на иска по чл. 627 ТЗ: установена е неплатежоспособността на длъжника и е определена началната ѝ дата; от съдружниците и управителите на „З.И.“ ЕООД не е направено искане в рамките на 30-дневен срок от тази дата за откриване на производство по несъстоятелност; ищецът е кредитор на това дружество с прието в производството по несъстоятелност вземане, което е останало неудовлетворено; производството по несъстоятелност е било прекратено, поради изчерпване масата на несъстоятелността.

За успешното провеждане на предявеният иск, ищецът следва да докаже, че като кредитор с изискуемо и ликвидно вземане е претърпял вреда, изразяваща се в невъзможност за последващо удовлетворяване на това вземане въз основа на законно предвидените способности; че вредата произтича от забавата за уведомяване по чл. 626, ал.1 ТЗ, заради виновното бездействие на ответника.

В случая ищецът твърди, че като съдружници и управители на „З.И.“ ЕООД към определената в началната дата на несъстоятелността на дружеството – 31.12.2016 г., ответниците имали задължение за водене делата на управляваното от тях дружество с грижата на добрия търговец; че били също така длъжни да са запознати с имущественото състояние на дружеството, неговата капиталова адекватност и финансова автономност. Според ищеца, наличието на забавено плащане на задължения по договора от 2016 г. с кредитора, представлявало индикация за настъпило влошаване на финансовото състояние на дружеството, което е било известно на управителите му. Ищецът поддържа също, че ако ответниците не бездействали, а са изпълнили задълженията си по чл. 626, ал. 2 ТЗ в определения срок, кредиторът не би сключил договора от 14.02.2017 г., от който произтича неудовлетвореното вземане, или ако все пак го бил сключил,

синдикът, в производството по несъстоятелност, би прекратил последващото разпиляване на активите и имуществото на дружеството, съответно биха били предотвратени вредите и вземането би било удовлетворено изцяло или частично.

Така заявените в подкрепа на иска твърдения не намират подкрепа в установените от доказателствата по делото факти.

В конкретния случай е безспорно, че ищецът е имал ликвидно и изискуемо парично вземане в посочения размер към ответното дружество, произтичащо от договора от 14.02.2017 г., което вземане е било прието и включено в списъка на приетите вземания в производството по несъстоятелност на „З.И.“ ЕООД. Факт е, че вземането не е било удовлетворено, нито по реда на индивидуалното изпълнително производство, нито в приключилото производство по несъстоятелност, заради изчерпана маса на несъстоятелността и в този смисъл ищецът е претърпял вреди в размер на неудовлетвореното вземане.

Тъй като вредите предполагат виновно поведение /действие или бездействие/ от страна на длъжника, както и наличието на пряка причинна връзка между вредите и това поведение, в конкретния случай ищецът трябва да докаже, че неудовлетвореното парично вземане към дружеството се дължи т.е. се намира в пряка причинна връзка с виновното бездействие на ответниците да поискат откриване на производство по несъстоятелност в 30-дневен срок от настъпване на неплатежоспособността.

Неплатежоспособността е фактическо, обективно състояние на търговеца, отнасящо се преди всичко до реалното му финансово и икономическо състояние – структура на капиталите и имуществото на предприятието, вземания и задължения, ликвидност и доходност и пр.

Като правна категория неплатежоспособността е дефинирана в разпоредбата на [чл. 608, ал. 1 ТЗ](#), като невъзможност на търговеца да изпълни изискуемо, безспорно по основание и размер и ликвидно парично задължение, породено или отнасящо се до търговски сделки, или до публичноправно задължение, свързано с търговската му дейност, или до задължение по частно държавно вземане.

Предвид тази сложна съвкупност от икономически и юридически критерии, определящи състоянието на неплатежоспособност, това състояние се преценява от съда към момента, в който се формира решението в резултат на пълната преценка на събраните доказателства.

Тъй като формирането на такова решение предполага открито производство по несъстоятелност, очевидно знанието на лицата по чл. 626, ал. 2 ТЗ за неплатежоспособността на дружеството, няма как да се основава на посочените по-горе критерии и начин на определянето ѝ, доколкото това знание трябва да предшества формирането на решението по чл. 630 ТЗ.

Следователно, предвид твърденията на ищеца, преценката дали тези

лица са били наясно или са били длъжни да предвидят настъпилата неплатежоспособност на управляваното от тях дружество следва да се направи на база наличието на обективните фактори, от които се формира презумпцията за неплатежоспособност, въведена в разпоредбата на чл. 608, ал. 3 ТЗ.

Според посочената разпоредба, неплатежоспособността се предполага, когато длъжникът е спрял плащанията. Спиране на плащанията е налице и когато длъжникът е платил изцяло или частично вземания на определени кредитори.

Поначало в исковата молба не се съдържат твърдения за спрени изцяло или частично плащания от „З.И.“ ЕООД, поне към този кредитор, преди възникване на процесното вземане. Твърди се само, че възникналите за ищеца вземания към това дружество за 2016 г. са платени с голямо закъснение, но липсва твърдение за наличието на непогасени вземания за 2016 г. или за предишен период. Извършването на плащания от „З.И.“ ЕООД към „С.Б.“ ЕООД се установява и от представените от ответниците и приетите по делото извлечения от сметки на дружеството-длъжник, за периода м. декември 2016 г. м. март 2017 г., с които се доказват извършени преводи по сметка на „С.Б.“ ЕООД на значителни по размер суми.

От приетото по делото и неоспорено от страните заключение на ССЕ се установява, по данни от баланса на „З.И.“ ЕООД, че към 31.12.2016 г. дружеството е разполагало с активи за 4 258,0 хил.лева от които 4205 хил. лв. краткотрайни и 48 хил. лева дълготрайни активи, а задълженията са възлизали общо на 2068 хил. лева.

Според приетият по делото Годишен доклад за дейността на „З.И.“ ЕООД за 2016 г. и ГФО за същата година – л.126, проверен от независим одитор - л.140, през 2016 г. дружеството е реализирало приходи от обичайна дейност в размер на 11 873 хил. лева, направило е разходи за общо 11 690 хил. лева и е реализирало нетна печалба от 178 хил. лева. Според съдържащите се в същия доклад коефициенти за ликвидност през същата 2016 г. година, коефициентите на обща и на бърза ликвидност са над единица, коефициентът на незабавна ликвидност - 0.99 и на абсолютна ликвидност - 0.19.

Независимо дали тези данни за финансовото и икономическо състояние на дружеството за 2016 г. съвпадат с данните за това състояние, въз основа на които е постановено решението за откриване на производство по несъстоятелност, представата или знанието на управляващите „З.И.“ ЕООД ответници за това състояние, съответно - за платежоспособността на дружеството към релевантния за задължението им по чл. 262, ал.1 ТЗ момент, следва да се преценява според обективните данни, съдържащи се в счетоводните документи и в изготвения, поверен и официално обявен ГФО.

Това означава, че към края на 2016 г. и началото на 2017 г., когато

съдружници и управители на това дружество са били ответниците, дружеството е погасявало задълженията си, и не са били налице видими признаци, че дружеството не е в състояние да изпълнява задълженията си и е неплатежоспособно. Следователно, за ответниците не е възникнало задължението да поискат откриване на производство по несъстоятелност в срока по чл. 626, ал. 1 ТЗ и дори до датата на прекратяване на членствените им правоотношения и освобождаването им като управители на „З.И.“ ЕОО

По отношение на ответницата М.М. презумпцията за вина във връзка с твърдяното бездействие е оборена и поради установеното по делото обстоятелство, че през периода от 01.02.2015 г. до 31.08.2017 г. тя е била в отпуск за отглеждане на дете, като през този период не е упражнявала трудова дейност и не участвала в управлението на дружествените работи.

Предвид изложеното, съдът приема, че ищецът не е установил наличието на предвидените в нормата на чл. 627 ТЗ кумулативно изискуеми предпоставки за реализиране имуществената отговорност на ответниците.

Крайният извод е, че предявените искове са неоснователни и следва да се отхвърлят, поради което постановеното в същия смисъл решение на П.о. съд е правилно и следва да се потвърди.

Тъй като ответниците М.М. и Т.М. са представлявани от безплатно във въззивното производство съответно от адвокат О.Д. и от адвокат С.С., като договорите им за правна помощ са сключени при условията на чл. 38, ал. 1 т. 2 от Закона за адвокатурата /л.19 и л.20/, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗАдв., разносните за адвокатско възнаграждение на ответниците следва да се възложат в тежест на ищеца. Определени съразмерно с уважената част от иска, съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възнаграждението възлиза на 4236 лева с включен ДДС за всеки от тях.

Мотивиран от горното, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260065 от 01.03.2022 г., постановено по търг. дело № 185 по описа за 2020 г. на П.о. съд.

ОСЪЖДА „С.Б.“ ЕООД ЕИК ***** да заплати на основание чл. 38, ал.2 от ЗА на адвокат ОЛ. АТ. ДЖ. от АК П. сумата 4236 лева с включен ДДС - адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство и защита на М. М. М. в производството по в.т.д. № 277 по описа за 2022 г. на Пловдивския апелативен съд.

ОСЪЖДА „С.Б.“ ЕООД ЕИК ***** да заплати на основание чл. 38, ал.2 от ЗА на адвокат СТ. ИВ. С. от АК П. сумата 4236 лева с включен

ДДС - адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство и защита на Т. П. М. в производството по в.т.д. № 277 по описа за 2022 г. на Пловдивския апелативен съд.

Решението е неокончателно и може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страната при условията на чл.280 и сл. от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____